

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

Warszawa, 13 kwietnia 2022 r.

DIH-2.707.12.2022.PŁ

DECYZJA DIH-2 Nr 17/2022

Na podstawie art. 127 § 1 w zw. z art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735, z późn. zm.), zwanej dalej: kpa i w zw. z art. 24 ust. 1a, 4a i 5, art. 6c ust. 1 oraz art. 6d pkt 6 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2021 r. poz. 133, z późn. zm.), zwanej dalej: ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1706)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z dnia 7 marca 2022 r. złożonego przez Przedsiębiorstwo Handlowe Węgłobud S.A. z siedzibą w Szczecinie (zwanej dalej: „Przedsiębiorcą” lub „Stroną” lub „Spółką”) od decyzji Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 14 lutego 2022 r. POK Nr 14/2022 (sygn. WK.8361.427, 447.2021), nakładającej obowiązek uiszczenia kwoty 3.481,00 (trzy tysiące czterysta osiemdziesiąt jeden 00/100) złotych – uwzględniającej podatek VAT, stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0436/21/8147 w wysokości 501,00 złotych (uwzględniającej VAT), próbki kontrolnej paliwa stałego nr 9579/21/8147 w wysokości 80,00 złotych (uwzględniającej VAT) oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania do badań w wysokości 2.900,00 złotych (uwzględniającej VAT),

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

UZASADNIENIE

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej (dalej zwany: „Zachodniopomorski WIIH” lub „organ pierwszej instancji”) za pismem z dnia 11 marca 2022 r. przesłał odwołanie Strony wraz z decyzją POK Nr 14/2022, aktami postępowania administracyjnego oraz aktami kontroli WK.8361.427.2021 i WK.8361.447.2021. Pismo wpłynęło do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w dniu 16 marca 2022 r.

Z akt sprawy wynika, że w dniu 18 listopada 2021 r. inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH, działając na podstawie i zakresie upoważnienia numer WK/U-93/PS/21 wszczęli kontrolę w przedsiębiorstwie Strony. Czynności kontrolne

przeprowadzono w należącym do Spółki składzie opału przy ul. [...]. Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli. Kopia pisemnego upoważnienia do reprezentowania Spółki w toku kontroli została załączona do akt kontroli. Osobie upoważnionej doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli i przed przystąpieniem do czynności kontrolnych okazano legitymacje służbowe oraz pouczono o prawach i obowiązkach kontrolowanego. W toku czynności ustalono, że w kontrolowanej placówce wprowadzano do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub w instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW. Wykaz i stan magazynowy paliw stałych oferowanych do sprzedaży w momencie wszczęcia kontroli sporządzony przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy załączono do protokołu kontroli. Spółka nie wprowadzała do obrotu paliw stałych wymienionych w art. 7 ust. 7a pkt 1, 3, 4 i 5 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Ustalono również, że Strona nie prowadziła sprzedaży dla podmiotów posiadających instalacje spalania o nominalnej mocy cieplnej 1 MW i większych ani nabywających paliwa stałe w celu ich dalszej odsprzedaży.

W toku kontroli, wymienieni w upoważnieniu do przeprowadzenia kontroli pracownicy niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. z siedzibą w Warszawie w obecności inspektorów reprezentujących Zachodniopomorskiego WIIH z partii paliwa stałego o deklarowanej masie 17,799 tony, tj. składowanego na zwale węgla kamiennego w sortymencie ekomiął pobrali do badań próbkę paliwa stałego przeznaczoną do badań nr 0436/21/8147 o masie 39,30 kg i próbkę kontrolną paliwa stałego nr 9579/21/8147 o masie 39,55 kg, czynność udokumentowano w protokole pobrania próbek paliwa stałego nr 00003499. Z treści ww. protokołu wynika, że pobór przebiegł zgodnie z metodyką określającą zasady i wykonywanie czynności w zakresie pobierania próbek określoną w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie sposobu pobierania próbek paliw stałych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1891), zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie sposobu pobierania próbek paliw stałych. Następnie w tym samym dniu inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH, przekazali próbkę paliwa stałego przeznaczoną do badań nr 0436/21/8147 i próbkę kontrolną paliwa stałego nr 9579/21/8147 do niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. w Warszawie, według protokołu przyjęcia próbek do badania nr 20/20081091449-19. Razem z próbkami paliwa stałego przekazano kopię świadectwa jakości paliwa stałego nr 98/SO10/2021 wystawionego przez Stronę w dniu 17 listopada 2021 r.

Powyższe czynności i ustalenia zostały udokumentowane protokołem kontroli z dnia 18 listopada 2021 r. nr akt kontroli WK.8361.427.2021, który został sporządzony i odczytany w kontrolowanej placówce. Strona została pouczona o uprawnieniu wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2020 r. poz. 1706), zwanej dalej: ustawą o Inspekcji Handlowej do wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli, w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół nr akt kontroli WK.8361.427.2021 w dniu 18 listopada 2021 r. został podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli bez uwag. Spółka nie skorzystała z prawa wniesienia uwag do protokołu kontroli na piśmie.

W dniu 29 listopada 2021 r. do Zachodniopomorskiego WIIH wpłynęły protokoły z badań laboratoryjnych wykonanych przez niezależne akredytowane laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. Badanie udokumentowane protokołem z badań nr 20/2008109/1449-019 z dnia 24 listopada 2021 r. wykazało, że oferowany w dniu kontroli tj. 18 listopada 2021 r. węgiel kamienny w sortymencie ekomiął, nr próbki nr 0436/21/8147 po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890), zwanego dalej: rozporządzeniem w sprawie wymagań jakościowych, nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 5 lp. 8 załącznika do ww. rozporządzenia z uwagi na zawyżoną zawartość podziarna, która wynosiła 25,9% przy wymaganiach określonych jako maksymalnie 15,00%. Badanie to wykazało również, że próbka paliwa stałego przeznaczona do badań nr 0436/21/8147 po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych nie spełniała wymagań co do zawartości podziarna wskazanej przez Spółkę w świadectwie jakości paliw stałych nr 98/SO10/2021 z dnia 17 listopada 2021 r., w którym wartość tego parametru podano jako max. 15,00%.

Ponieważ badanie próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań wykazało niezgodność z wymaganiami jakościowymi określonymi dla tego rodzaju paliwa w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz parametrami wskazanymi w świadectwie jakości paliwa stałego wystawionym przez Spółkę, badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 9579/21/8147 przeprowadzono w trybie art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Badanie próbki kontrolnej paliwa stałego udokumentowane sprawozdaniem z badań nr 20/2008109/1449-019/K z dnia 24 listopada 2021 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykazało zawartość podziarna wynoszącą 25,0%, czyli potwierdziło niespełnienie wymagań jakościowych dotyczących zawartości podziarna określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 5 lp. 8 załącznika do ww. rozporządzenia oraz wskazanych w świadectwie jakości paliw stałych nr 98/SO10/2021 z dnia 17 listopada 2021 r. wskazujących w obydwu przypadkach maksymalną wartość tego parametru wynoszącą 15,00%.

Inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH, działając na podstawie i zakresie upoważnienia numer WK/U-100/PS/21 w dniu 3 grudnia 2021 r. wszczęli kontrolę w przedsiębiorstwie Strony. Czynności kontrolne przeprowadzono w należącym do Spółki składzie opału przy ul. [...]. Kontrolę przeprowadzono w obecności osoby upoważnionej do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli. Kopia pisemnego upoważnienia do reprezentowania Spółki w toku kontroli została załączona do akt kontroli. Osobie upoważnionej doręczono za pokwitowaniem upoważnienie do przeprowadzenia kontroli i przed przystąpieniem do czynności kontrolnych okazano legitymacje służbowe oraz pouczono o prawach i obowiązkach kontrolowanego. W toku kontroli Stronę poinformowano o wynikach badań i za pokwitowaniem przekazano egzemplarze protokołów z badań nr 20/2008109/1449-019 oraz nr 20/2008109/1449-019/K z dnia 24 listopada 2021 r. W toku kontroli ustalono, że w momencie wszczęcia kontroli na terenie placówki wprowadzano do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW. Wykaz i stan magazynowy oferowanych do sprzedaży paliw stałych załączono do protokołu kontroli. Zgodnie z oświadczeniem osoby

upoważnionej do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli, załączonym do protokołu, w dniu 3 grudnia 2021 r. na stanie składu opału nie było już partii węgla kamiennego, w sortymencie ekomiał, z którego pobrano próbki do badań. Osoba upoważniona do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli w złożonym oświadczeniu, odniosła się do jakości, sprzedaży i pochodzenia zakwestionowanej partii węgla kamiennego w sortymencie ekomiał. Oświadczenie załączono do protokołu kontroli. Inspektorzy reprezentujący Zachodniopomorskiego WIIH poinformowali osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli o treści przepisów art. 35a pkt 9 lit. b oraz art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Powyższe czynności i ustalenia zostały udokumentowane protokołem kontroli z dnia 3 grudnia 2021 r. nr akt kontroli WK.8361.447.2021, który został sporządzony i odczytany w kontrolowanej placówce. Strona została pouczona o uprawnieniu wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, do wniesienia uwag bezpośrednio, do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, właściwego ze względu na miejsce przeprowadzenia kontroli, w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół nr akt kontroli WK.8361.447.2021 w dniu 3 grudnia 2021 r. został podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli bez uwag. Spółka nie skorzystała z prawa wniesienia uwag do protokołu kontroli na piśmie.

Zachodniopomorski WIIH, pismem z dnia 7 grudnia 2021 r. przekazał informację o wynikach przeprowadzonych badań laboratoryjnych do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej właściwego dla siedziby dostawcy zakwestionowanej partii węgla kamiennego ekomiał. Następnie w dniu 20 grudnia 2021 r. wystąpił do SGS Polska Sp. z o.o. o zniszczenie pozostałości po próbkach paliwa stałego nr 0436/21/8147 i nr 9579/21/8147. Ponadto w dniu 21 grudnia 2021 r. organ pierwszej instancji wystosował zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej w Stargardzie celem wszczęcia stosownego postępowania w związku z wprowadzeniem do obrotu paliwa stałego niespełniającego wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych.

Zachodniopomorski WIIH pismem z dnia 14 stycznia 2022 r. zawiadomił Spółkę o wszczęciu z urzędu postępowania w przedmiocie ustalenia wysokości należności pieniężnej stanowiącej równowartość przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0436/21/8147, próbki kontrolnej nr 9579/21/8147 i kwoty stanowiącej równowartość kosztów pobrania ich do badań oraz obowiązku jej uiszczenia. W treści pisma organ pierwszej instancji pouczył Spółkę o uprawnieniach wynikających z art. 10 § 1 Kpa do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów, materiałów i zgłoszonych żądań. Pismo zostało doręczone w dniu 16 stycznia 2022 r.

Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

W dniu 19 stycznia 2022 r. do Zachodniopomorskiego WIIH wpłynęło pismo z Komendy Powiatowej Policji w Stargardzie informujące o wszczęciu postępowania przygotowawczego w sprawie przestępstwa określonego w art. 34a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw.

Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w dniu 14 lutego 2022 r. wydał decyzję POK Nr 14/2022, w której zobowiązał Stronę do uiszczenia kwoty 3.481,00 zł stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki paliwa

stałego przeznaczonej do badań, próbki kontrolnej i kwoty stanowiącej równowartość kosztów pobrania ich do badań. Decyzja została doręczona w dniu 21 lutego 2022 r.

Strona w dniu 7 marca 2022 r. z zachowaniem ustawowego terminu wniosła odwołanie od decyzji POK Nr 14/2022 wydanej 14 lutego 2022 r. Pismo wpłynęło do siedziby organu pierwszej instancji w dniu 9 marca 2022 r.

Spółka w treści pisma sformułowała zarzut naruszenia przepisu art. 7 kpa poprzez jego niezastosowanie i nałożenie obowiązku uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych w sytuacji gdy z uwagi na ważny interes społeczny i ważny interes strony należało odstąpić od nałożenia takiego obowiązku. Spółka wniosła o:

- 1) uchylenie zaskarżonej decyzji z uwagi na trudną sytuację finansową ewentualnie o,
- 2) stwierdzenie nieważności decyzji z uwagi na jej podpisanie przez osobę, która według wiedzy odwołującej się spółki nie została do tego wyraźnie upoważniona.

W uzasadnieniu Strona wskazała na fakt podpisania decyzji przez zastępcę Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Szczecinie, a nie przez Wojewódzkiego Inspektora oraz przytoczyła argumentację, uzasadniającą stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 kpa. Strona wskazała, że organ winien odstąpić od obciążenia jej kosztem badań na podstawie art. 7 kpa z uwagi na jej trudną sytuację finansową wywołaną pandemią korona wirusa mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Zdaniem Spółki zaistniała sytuacja i będące jej skutkiem straty finansowe, skutkują niemożnością spłaty nałożonego obowiązku. Natomiast ściągnięcie nałożonej kary w drodze egzekucji administracyjnej może spowodować konieczność przeprowadzenia zwolnień wśród pracowników, a w ostateczności ogłoszenie jej upadłości, co niewątpliwie jest sprzeczne z interesem społecznym i słusznym interesem obywateli. Zdaniem Spółki nie może powstać taka sytuacja, w której zapłata zaległych należności spowoduje konieczność sięgania przez zobowiązanego, pozbawionego możliwości zaspokojenia swoich niezbędnych potrzeb materialnych, do środków pomocy państwa (por. wyrok WSA w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2012 r. sygn. I SA/Sz 797/11), do czego skarżąca może zostać zmuszona.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pismem z dnia 17 marca 2022 r. zawiadomił Stronę o przystąpieniu do rozpoznania odwołania. W treści pisma organ pouczył Stronę o uprawnieniach wynikających z art. 10 § 1 Kpa. Pismo zostało doręczone w dniu 22 marca 2022 r. i pozostało bez odpowiedzi.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym, w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Po przeanalizowaniu akt sprawy Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyczerpująco zbadał wszystkie istotne okoliczności faktyczne związane ze sprawą oraz zapoznał się z dowodami służącymi ustaleniu stanu faktycznego zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej, dokonując przy tym wszechstronnej oceny materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, paliwa stałe przeznaczone do spalania w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej mniejszej niż 1 MW, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wprowadzone do obrotu lub obejmowane procedurą celną dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2 spełniają wymagania jakościowe określone dla tego rodzaju paliwa ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Zgodnie z art. 3a ust. 2 Minister właściwy do spraw energii określi, w drodze rozporządzenia, wymagania jakościowe dla paliw stałych, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, z przeznaczeniem, o którym mowa w art. 1 ust. 2, oraz dopuszczalny poziom odchylenia od tych wymagań, biorąc pod uwagę stan wiedzy technicznej w tym zakresie wynikający z badań tych paliw, a także doświadczeń w ich stosowaniu, ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji.

Zgodnie z art. 6c ust.1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b ww. ustawy, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 ww. ustawy, zwany dalej „świadectwem jakości”.

Zgodnie z art. 6d pkt 6 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw przedsiębiorca zobowiązany jest wskazać w świadectwie jakości wartości parametrów jakościowych paliwa stałego, dla którego zostało ono wystawione.

Zgodnie ze wzorem świadectwa jakości opublikowanym w załączniku do rozporządzenia Ministra Energii z dnia 27 września 2021 r. w sprawie wzoru świadectwa jakości paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1892), wartości parametrów jakościowych wskazanych przez przedsiębiorcę wskazuje się poprzez przedstawienie granicznych wartości parametrów dla paliwa stałego z uwzględnieniem dopuszczalnych poziomów odchylenia określonych w rozporządzeniu Ministra Energii z dnia 27 września 2018 r. w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1890), czyli jako przedział jednostronnie domknięty wskazujący minimalną lub maksymalną wskazaną wartość.

W myśl art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że paliwo stałe nie spełnia wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 lub wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w drodze decyzji, nakłada na kontrolowanego obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i badań próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania do badań.

Przeprowadzając ponownie postępowanie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w tej sprawie, w szczególności na:

- 1) aktach kontroli nr WK.8361.427.2021 przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniu 18 listopada 2021 r.,
- 2) wynikach badań przeprowadzonych przez akredytowane niezależne laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. w Warszawie, udokumentowanych protokołami Nr 20/2008109/1449-019 oraz Nr 20/2008109/1449-019/K sporządzonych w dniu 24 listopada 2021 r.,
- 3) fakturze VAT nr 10309230 z dnia 13 grudnia 2021 r. oraz załącznikach nr 1 i nr 3,
- 4) aktach kontroli nr WK.8361.447.2021 przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniu 3 grudnia 2021 r.,
- 5) aktach postępowania administracyjnego,
- 6) stanowisku Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej oraz załączonym upoważnieniu Nr POK.057.41.2018 z dnia 31 sierpnia 2018 r. aktach postępowania administracyjnego.

Z treści protokołu nr akt kontroli WK.8361.427.2021 jednoznacznie wynika, iż próbki paliwa stałego nr 0436/21/8147 i nr 9579/21/8147, zostały pobrane przez wymienionych w upoważnieniu do przeprowadzania kontroli pracowników akredytowanego niezależnego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. w obecności inspektorów reprezentujących Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w toku kontroli przeprowadzonej w dniu 18 listopada 2021 r. w należącym do Spółki składzie węgla znajdującym się przy ul. [...]. Czynność pobrania próbek, jaka wynika z treści protokołu pobrania próbek paliwa stałego nr 00003499 przebiegła zgodnie z metodyką określoną w załączniku do rozporządzenia w sprawie sposobu pobierania próbek paliw stałych. Z treści protokołu przyjęcia próbek paliw stałych do badań Nr 20/20081091449-19 wynika, iż w dniu kontroli zostały one przekazane do niezależnego akredytowanego laboratorium SGS Polska Sp. z o. o. w Warszawie. Laboratorium przekazano także kopię wystawionego przez Stronę w dniu 17 listopada 2021 r. świadectwa jakości paliw stałych nr 98/SO10/2021 dotyczącego partii węgla kamiennego w sortymencie ekomiał, z której pobrano próbki do badań. W treści protokołu WK.8361.427.2021 kontrolowany Przedsiębiorca został pouczony o wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej uprawnieniu do wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół został podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli bez uwag w dniu 18 listopada 2021 r. Strona nie skorzystała z możliwości wniesienia uwag do protokołu na piśmie.

Z akt sprawy niewątpliwie wynika, że badanie laboratoryjne próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0436/21/8147 udokumentowane protokołem nr 20/2008109/1449-019 z dnia 24 listopada 2021 r. wykazało zawartość podziarna wynoszącą 25,9%. Zatem oferowany w dniu kontroli tj. 18 listopada 2021 r. węgiel kamienny w sortymencie ekomiał, nr próbki nr 0436/21/8147 po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyleń, o których mowa w § 2 rozporządzenia, w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych, w zakresie parametru zawartość podziarna, nie spełniał wymagań określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 5 lp. 8 załącznika do ww. rozporządzenia oraz wskazanych przez Spółkę w świadectwie jakości paliw stałych nr 98/SO10/2021, gdzie podano maksymalną zawartość podziarna wynoszącą 15,00%.

Przeprowadzone w trybie art. 22 ust. 7a pkt 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw badanie próbki kontrolnej paliwa stałego nr 9579/21/8147 udokumentowane protokołem nr 20/2008109/1449-019/K z dnia 24 listopada 2021 r. po uwzględnieniu dopuszczalnych odchyień, o których mowa w § 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych wykazało zawartość podziarna wynoszącą 25,0%. Zatem potwierdziło niespełnienie wymagań jakościowych dotyczących zawartości podziarna określonych dla tego rodzaju paliwa w tabeli nr 5 lp. 8 w załączniku do ww. rozporządzenia oraz wskazanych przez Stronę w świadectwie jakości paliw stałych nr 98/SO10/2021, gdzie podano maksymalną zawartość podziarna wynoszącą 15,00%.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie protokołu kontroli nr WK.8361.447.2021 przeprowadzonej przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w dniu 3 grudnia 2021 r., ustalił, że Spółce doręczono egzemplarze protokołów z badań nr 20/2008109/1449-019 oraz nr 20/2008109/1449-019/K i poinformowano o wynikach oraz konsekwencjach stwierdzenia niezgodności wystawionego świadectwa jakości ze stanem faktycznym wynikających z ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W momencie wszczęcia kontroli stwierdzono, że zakwestionowana partia węgla kamiennego w sortymencie ekomiął została sprzedana w całości. Osoba upoważniona do reprezentowania Spółki w toku kontroli wypowiedziała się co do pochodzenia i jakości przedmiotowego węgla. W treści protokołu WK.8361.427.2021 kontrolowana Spółka została pouczone o wynikającym z art. 20 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej uprawnieniu do wniesienia uwag bezpośrednio do protokołu kontroli lub do wniesienia ich na piśmie do Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w ciągu 7 dni od dnia przedstawienia protokołu do podpisu. Protokół został podpisany przez osobę upoważnioną do reprezentowania Przedsiębiorcy w toku kontroli bez uwag w dniu 3 grudnia 2021 r. Strona nie skorzystała z możliwości wniesienia uwag do protokołu na piśmie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przeprowadzając ponownie postępowanie na podstawie ww. materiału dowodowego stwierdził, że w tej sprawie ziściła się przesłanka, o której mowa w art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W tym miejscu należy wskazać, że ustawodawca w treści przepisu art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw użył sformułowania „jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że paliwo stałe nie spełnia wymagań jakościowych (...), wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w drodze decyzji, nakłada na kontrolowanego obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i badań próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania do badań. W związku z powyższym na podstawie art. 24 ust. 1a ww. ustawy wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej działa w ramach decyzji związanej.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że kwota 3.481,00 zł, do której uiszczenia organ pierwszej instancji zobowiązał Stronę jest zgodna z treścią załącznika nr 1 poz. 23 - 501,00 zł (uwzględniająca VAT) (próbka paliwa stałego przeznaczona do badań nr 0436/21/8147), poz. 24 - 80,00 zł (uwzględniająca VAT) (próbka kontrolna nr 9579/21/8147) oraz załącznika nr 3 poz. 21 -

2.900,00 zł (równowartość kosztów pobrania ww. próbek do badań) do faktury VAT nr 10309230.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego słuszna i zgodna z prawem jest zaskarżona decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej POK nr 14/2022 z dnia 14 lutego 2022 r.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 7 kpa poprzez jego niezastosowanie i nałożenie obowiązku uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych w sytuacji gdy z uwagi na ważny interes społeczny i ważny interes strony należało odstąpić od nałożenia takiego obowiązku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że powyższy zarzut jest bezpodstawny. W myśl art. 7 kpa w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Jak słusznie wyjaśnił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku wydanym w innej sprawie z artykułu 7 kpa wynika, że organy administracji mają obowiązek podjęcia wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego. Obowiązek organów administracji polega na przeprowadzaniu czynności, które są niezbędne do wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy nie zaś wszelkich czynności, których przeprowadzenia żąda strona postępowania. Oceny materiału dowodowego nie można uznać za ocenę dowolną i wykraczającą poza granicę swobodnej oceny dowodów jeżeli nie narusza ona zasad logiki, jak również nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym. Możliwość przedstawienia przez stronę odmiennej oceny materiału dowodowego nie oznacza, że ocena, której dokonały organy administracji [...], jest oceną błędną (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2021 r. sygn. akt II OSK 3631/18, Legalis nr 2654501).

Z treści art. 3a ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że ustawodawca wprowadził wymagania jakościowe dla paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz interesy konsumentów. Należy wskazać, że zawarta w art. 3a ust. 2 ww. ustawy delegacja, nakazuje określenie wymagań jakościowych dla danych rodzajów paliwa stałego oraz dopuszczalnego poziomu odchylenia od tych wymagań z uwzględnieniem stanu wiedzy technicznej wynikającej z badań tych paliw, doświadczeń w ich stosowaniu ze szczególnym uwzględnieniem potrzeby poprawy jakości powietrza, w tym ograniczenia emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji. Przepis art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zawiera obowiązek wystawiania – przez przedsiębiorców wprowadzających do obrotu paliwa stałe przeznaczone do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1 MW – świadectw jakości poświadczających spełnienie przez to paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 tj. w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Z treści art. 6d ww. ustawy zawierającego obligatoryjny zamknięty katalog elementów świadectwa jakości paliw stałych wynika, że przedsiębiorca zobowiązany jest do wskazania parametrów jakościowych danej partii paliwa stałego (art. 6d pkt 6) i podania informacji (art. 6d pkt 7) o wymaganiach jakościowych dla danego rodzaju paliwa stałego określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych. Uchybienie

powyższym wymaganiom ustawowym czy to przez brak wystawienia świadectwa jakości paliwa stałego w momencie jego wprowadzania do obrotu albo nieprzekazanie kopii świadectwa jakości nabywcy, czy przez wskazanie wartości parametrów jakościowych niezgodnych ze stanem faktycznym, ustawodawca obłożył sankcją w postaci administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 35a pkt 9 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W celu weryfikacji czy dane paliwo stałe spełnia wymagania jakościowe pobierane są dwie próbki: próbka przeznaczona do badań i próbka kontrolna. Próbki te podlegają badaniu przez akredytowane niezależne laboratorium, które oznacza wartości parametrów jakościowych. Następnie podmiot ten w odniesieniu do wymagań określonych dla danego rodzaju paliwa w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz wskazanych przez przedsiębiorcę w świadectwie jakości, z uwzględnieniem dopuszczalnych odchyłeń ocenia czy warunki te zostały spełnione. Jeżeli badania laboratoryjne wykażą zgodność z wymaganiami określonymi na podstawie ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw i wskazanymi przez przedsiębiorcę w świadectwie jakości, koszt przeprowadzonych badań i koszt pobrania tych próbek do badań obciąża Skarb Państwa. Natomiast w przypadku gdy badania wykażą, że dane paliwo nie spełnia wymagań określonych na podstawie art. 3a ust. 2 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania lub wskazanych w świadectwie jakości paliw stałych wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej na podstawie art. 24 ust. 1a, w drodze decyzji, nakłada na kontrolowanego przedsiębiorcę obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i badań próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania.

Zdaniem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, kontrole jakości paliw stałych przeznaczonych do użycia w gospodarstwach domowych lub instalacjach spalania o nominalnej mocy cieplnej poniżej 1MW realizowane przez Inspekcję Handlową w ramach Systemu Monitorowania i Kontrolowania Jakości Paliw służą interesowi społecznemu i słusznemu interesowi obywateli, bowiem chronią życie i zdrowie ludzi przyczyniając się do poprawy jakości powietrza w tym ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i innych substancji oraz zabezpieczają interesy konsumentów.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie niewątpliwie wynika, że węgiel kamienny w sortymencie ekomiął wprowadzany do obrotu przez Stronę nie spełniał wymagań jakościowych określonych dla tego rodzaju paliwa w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw stałych oraz wymagań jakościowych wskazanych w świadectwie jakości nr 98/SO10/2021 wystawionym przez Stronę. Powyższe ustalenia nie były przez Spółkę kwestionowane. Zatem uprawniony jest wniosek, że w tej sprawie ziściła się przesłanka z art. 24 ust. 1a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Zgodnie z dyspozycją zawartą w tym przepisie organ pierwszej instancji był zobligowany do nałożenia na Stronę obowiązku uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania do badań.

Kwestia nałożenia obowiązku uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań laboratoryjnych i kosztów pobrania próbek paliw stałych do badań nie jest uzależniona od formy działania kontrolowanego przedsiębiorcy ani jego sytuacji ekonomicznej. W związku z powyższym

podnoszone przez Stronę argumenty związane z sytuacją gospodarczą i finansową nie zasługują na uwzględnienie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia, że odpowiednio udokumentowane i umotywowane okoliczności związane z sytuacją finansową mogą posłużyć do złożenia wniosku, o którym mowa w art. 64 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Finansach Publicznych (j.t. Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.), dalej zwanej ustawą o finansach publicznych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyjaśnia, że kwota nałożonego obowiązku stanowi niepodatkową należność budżetu państwa. Wynika to z treści art. 60 pkt 7 ustawy o finansach publicznych, który stanowi, że środkami publicznymi stanowiącymi niepodatkowe należności budżetowe o charakterze publicznoprawnym są w szczególności następujące dochody budżetu państwa, dochody budżetu jednostki samorządu terytorialnego albo przychody państwowych funduszy celowych – dochody pobierane przez państwowe i samorządowe jednostki budżetowe na podstawie odrębnych ustaw.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informuje, iż na podstawie art. 64 ustawy o finansach publicznych należności, o których mowa w art. 60, właściwy organ (w tym przypadku Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej) może:

1) z urzędu umarzać w całości - w przypadku gdy zachodzi jedna z okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1-4;

2) na wniosek zobowiązanego:

a) umarzać w całości - w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem zobowiązanego lub interesem publicznym,

b) umarzać w części, odraczać terminy spłaty całości albo części należności lub rozkładać na raty płatność całości albo części należności - w przypadkach uzasadnionych względami społecznymi lub gospodarczymi, w szczególności możliwościami płatniczymi zobowiązanego.

2. Właściwy organ, na wniosek zobowiązanego prowadzącego działalność gospodarczą, może udzielać określonych w ust. 1 pkt 2 ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60, które:

1) nie stanowią pomocy publicznej;

2) stanowią pomoc de minimis albo pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – w zakresie i na zasadach określonych w bezpośrednio obowiązujących aktach prawa Unii Europejskiej dotyczących pomocy w ramach zasady de minimis ;

3) stanowią pomoc publiczną:

a) mającą na celu naprawienie szkód spowodowanych klęskami żywiołowymi lub innymi zdarzeniami nadzwyczajnymi,

b) mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce,

c) zgodną z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej, której dopuszczalność została określona przez właściwe organy Unii Europejskiej, udzielaną na przeznaczenia inne niż wymienione w lit. a i b.

3. W przypadku pomocy publicznej określonej w ust. 2 pkt 3 lit. a i b ulgi, o których mowa w ust. 1 pkt 2, mogą być udzielane, jeżeli w przepisach odrębnych zostały określone szczegółowe warunki udzielania tej pomocy zapewniające jej zgodność z zasadami rynku wewnętrznego Unii Europejskiej.

4. W przypadku gdy udzielenie ulgi nastąpiło w sytuacji wystąpienia jednej z okoliczności, o których mowa w art. 56 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, decyzję o umorzeniu należności pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia.

5. Rada Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, przeznaczenia pomocy, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. c, udzielanej w formie ulg w spłacie zobowiązań z tytułu należności, o których mowa w art. 60, oraz szczegółowe warunki udzielania tych ulg, mając na uwadze dopuszczalność i warunki udzielania pomocy państwa określone przez właściwe organy Unii Europejskiej.

Spółka w momencie gdy decyzja Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej POK Nr 14/2022 z dnia 14 lutego 2022 r. zobowiązująca ją do uiszczenia kosztów stanie się ostateczna może wystąpić z wnioskiem o udzielenie ulgi w spłacie niepodatkowej należności budżetu państwa.

Odnosząc się do wniosku o stwierdzenie nieważności postępowania z uwagi na jej podpisanie przez osobę, która według wiedzy Strony nie została do tego wyraźnie upoważniona, co stanowi działanie z rażącym naruszeniem prawa, o którym mowa w art. 156 § 1 pkt 2 kpa Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podziela zdanie wyrażone przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku wydanym w innej sprawie, że tryb odwoławczy ma pierwszeństwo przed trybem nadzoru, obejmującym między innymi stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 kpa. Wynika to z faktu, że organ odwoławczy ma szersze uprawnienia niż organ stosujący art. 156 § 1 kpa. Dla załatwienia odwołania powinno być podjęte jedno z rozstrzygnięć, o których mowa w art. 138 kpa i to także wówczas, gdyby spełnione były przesłanki, o których mowa w art. 156 § 1 kpa. Zatem, gdy decyzja podlega kontroli organu odwoławczego, zbędne jest prowadzenie postępowania w przedmiocie stwierdzenia nieważności tej decyzji. Zarzuty dotyczące nieważności decyzji mogą być również podnoszone przez stronę w postępowaniu odwoławczym i choć organ odwoławczy nie może stwierdzić nieważności decyzji na podstawie art. 156 § 1 kpa, to, uwzględniając takie zarzuty strony, może wyeliminować taką decyzję z obrotu prawnego, orzekając na podstawie art. 138 kpa (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 5 września 2014 r. II OSK 537/14).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że w myśl art. 156 § 1 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która:

- 1) wydana została z naruszeniem przepisów o właściwości;
- 2) wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa;
- 3) dotyczy sprawy już uprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy którą załatwiono milcząco;
- 4) została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie;
- 5) była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały;
- 6) w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą;
- 7) zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa.

Jak stanowi art. 156 § 2 kpa nie stwierdza się nieważności decyzji z przyczyn wymienionych w § 1 pkt 1, 3, 4 i 7, jeżeli od dnia jej doręczenia lub ogłoszenia upłynęło dziesięć lat, a także gdy decyzja wywołała nieodwracalne skutki prawne.

W myśl art. 157 § 1 kpa właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja została wydana przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze – ten organ.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 1 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji wydanej z naruszeniem przepisów o właściwości. Kontrolowane rozstrzygnięcie zostało wydane przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej na podstawie art. 24 ust. 1a, 4a i 5 w zw. z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Z treści przepisu art. 24 ust. 1a ww. ustawy jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że paliwo stałe nie spełnia wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 lub wartości parametrów paliwa stałego są niezgodne z parametrami wskazanymi w świadectwie jakości, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, w drodze decyzji, nakłada na kontrolowanego obowiązek uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania. W myśl art. 24 ust. 4a ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej ustala wysokość należności pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na podstawie faktury wystawionej przez kierownika akredytowanego laboratorium, w którym wykonano badania próbki, a w przypadku gdy badania próbki wykonano w laboratorium prowadzonym przez Inspekcję Handlową - na podstawie ustaleń kierownika tego laboratorium. Jak stanowi art. 24 ust. 5 ww. ustawy Kontrolowany jest obowiązany uiszczyć należność pieniężną, o której mowa w ust. 1 i 1a, na rachunek wojewódzkiego inspektoratu Inspekcji Handlowej. Zatem w tej sprawie, nie ziszcila się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji o której mowa w art. 156 § 1 pkt 1 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 2 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji wydanej bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa. Jak wykazano powyżej istnieje podstawa prawna do wydania decyzji zobowiązującej Stronę do uiszczenia kosztów przeprowadzonych badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania. Natomiast z akt sprawy wynika, że istnieją dokumenty (protokoły z badań) stanowiące podstawę do stwierdzenia, że ziszcila się przesłanka zobowiązania Strony do uiszczenia ww. kosztów oraz ustalenia kwoty ww. obowiązku (faktura VAT z załącznikami). Podnoszony przez Stronę argument, że decyzja została podpisana przez osobę, która według jej wiedzy nie została do tego wyraźnie upoważniona, czyli przez Zastępcę Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej, jest bezpodstawny. Z dołączonego do akt, potwierdzonego przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej Upoważnienia Nr POK.057.41.2018 wynika, że osoba pełniąca funkcję Zastępcy Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej jest upoważniona m.in. do wydawania decyzji administracyjnych, postanowień, podpisywania zawiadomień o zamiarze wszczęcia kontroli, upoważnień do przeprowadzenia kontroli oraz innych pism związanych z działalnością Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie, od dnia 1 września 2018 r. Z powyższego wynika, że w dniu wydania decyzji POK Nr 14/2022 tj. 14 lutego 2022 r. Zastępca Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej był upoważniony do jej podpisania. Zatem w tej sprawie, nie ziszcila się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji o której mowa w art. 156 § 1 pkt 2 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 3 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która dotyczy sprawy już uprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną albo sprawy którą załatwiono milcząco. Jak wykazano uprzednio z ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw wynika, że organem właściwym do wydania decyzji zobowiązującej kontrolowanego do uiszczenia kosztów badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań i próbki kontrolnej oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Z akt przesłanych przez Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej wraz z odwołaniem nie wynika aby prowadził wobec Strony inne postępowanie w przedmiocie zobowiązania do uiszczenia kosztów badań próbki paliwa stałego przeznaczonej do badań nr 0436/21/8147 i próbki kontrolnej nr 9579/21/8147 oraz kwoty stanowiącej równowartość kosztów ich pobrania opartego o podstawy faktyczne wynikające z kontroli przeprowadzonej w dniu 18 listopada 2021 r. nr akt kontroli WK.8361.427.2021 i kontroli przeprowadzonej w dniu 3 grudnia 2021 r. nr akt kontroli WK.8361.447.2021, inne niż zakończone wydaniem w dniu 14 lutego 2022 r. decyzji POK Nr 14/2022. Jak stanowi art. 122a § 1 kpa sprawa może być załatwiona milcząco, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że żaden przepis ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw nie stanowi o możliwości milczącego załatwienia sprawy. Zatem, nie ziściła się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji o której mowa w art. 156 § 1 pkt 3 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 4 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie. Z akt sprawy niewątpliwie wynika, że stroną przedmiotowego postępowania jest Przedsiębiorstwo Handlowe Węglobud S.A. z siedzibą w Szczecinie, numer KRS 0000133968, REGON 810003359, NIP 8510206710. Fakt ten potwierdzają wydruki informacji pobranej w trybie art. 4 ust. 4aa ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, które posiada moc dokumentu wydawanego przez Centralną Informację. Dokumenty te zostały dołączone do akt kontroli przeprowadzonej w dniu 18 listopada 2021 r. nr akt WK.8361.427.2021 i kontroli przeprowadzonej w dniu 3 grudnia 2021 r. nr akt WK.8361.447.2021. Ponadto w aktach kontroli znajdują się kopie sporządzonych przez Przedsiębiorstwo Handlowe Węglobud S.A. pisemnych upoważnień, do reprezentowania przedsiębiorcy w toku kontroli. Z powyższego wynika, że w tej sprawie nie ziściła się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 4 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 5 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która była niewykonalna w dniu jej wydania i jej niewykonalność ma charakter trwały. O niewykonalności obowiązku nałożonego decyzją ostateczną można mówić, gdy niewykonalność jest następstwem przeszkód o charakterze nieusuwalnym. Trwała niewykonalność obowiązku zachodzi wówczas, gdy czynności składające się na treść tych obowiązków zawartych w decyzji są niewykonalne z przyczyn technicznych lub prawnych tkwiących w ich naturze. Natomiast trudności techniczne lub ekonomiczne, choćby bardzo poważne, w wyegzekwowaniu wykonania obowiązku nałożonego decyzją, jak również negatywne stanowiska jej adresatów lub innych osób i zainteresowanych utrzymaniem dotychczasowego stanu rzeczy, nie stanowią o niewykonalności obowiązku (por. wyrok NSA z dnia 3 marca 2020 r. sygn. II OSK 150/19). W świetle powyższego Prezes Urzędu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że nie ziszcila się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 5 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 6 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która w razie jej wykonania wywołałaby czyn zagrożony karą. Zważywszy, że decyzja została skierowana do Strony, która jest przedsiębiorcą, a nałożonym obowiązkiem jest uiszczenie określonej należności pieniężnej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że w tej sprawie nie ziszcila się przesłanka stwierdzenia nieważności decyzji, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 6 kpa.

Zgodnie z art. 156 § 1 pkt 7 kpa organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która zawiera wadę powodującą jej nieważność z mocy prawa. Strona formułując wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 lutego 2022 r. wskazała, że została ona podpisana przez osobę, która nie posiadała wyraźnego upoważnienia. Jak uprzednio wykazano, zarzut ten jest bezpodstawny. Spółka nie wskazała innych okoliczności powodujących nieważność zaskarżonej decyzji z mocy prawa. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania nie dopatrył się istnienia wady powodującej nieważność z mocy prawa, w związku z czym stwierdził, że nie ziszcila się przesłanka stwierdzenia nieważności, o której mowa w art. 156 § 1 pkt 7 kpa.

W świetle powyższego Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że okoliczności podniesione we wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji POK Nr 14/2022 z dnia 14 lutego 2022 r. zawartym w odwołaniu od tej decyzji, nie stanowią podstawy do wyeliminowania jej z obrotu prawnego na podstawie art. 138 kpa.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów po ponownym przeprowadzeniu postępowania stwierdził, że odwołanie Strony nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 16 § 1 kpa od niniejszej decyzji nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji ani wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, zatem jest ona ostateczna.

W związku z powyższym, należność pieniężną, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Szczecinie nr konta NBP O/O Szczecin: 02 1010 1599 0028 5722 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
  - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;

- 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
  - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
  - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł.
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo – administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2021 r., poz. 735).

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2022 r. poz. 329); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/

Otrzymują:

- 1) [...]
- 2) Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej
- 3) a.a.